VIERDE JAARGANG
Nr 18

KUIFJE

IEDERE DONDERDAG

In Nederland : 30 cts.

5,00 FRS

Zou deze dappere temmer die iedere dag zijn leven waagt om ons wat vermaak te bieden, ook SCHRIK hebben ?

(Zie blz. 18

Met Kuifje's liefste wensen aan alle Vlaamse moeders !

MOEDERKEN

't En is van U
hiernederwaard,
geschilderd of
geschreven,
mij, moederken,
geen beeltenis,
geen beeld van U
gebleven.

Geen tekening,
geen lichtdrukmaal,
geen beitelwerk
van steene,
't en zij dat beeld
in mij, dat gij
gelaten hebt,
alleene.

O moge ik, U
onweerdig, nooit
die beeltenis
bederven,
maar eerzaam laat
ze leven in
mij, eerzaam in
mij sterven.

Guido GEZELLE.

KUIFJE
Administratie, Rédactie en Publiciteit :
Lombaardstraat, 55, Brussel.
Uitgever-Bestuurder : R. Leblanc.

KUIFJE *aan het woord*

MOED IN KLEINE DINGEN

MOEDIG en dapper zijn jullie allemaal ! De jongens dromen er van eens iemand die door 't ijs geschoven is uit het water te halen, hun moeder uit de vlammezee te redden, of een dapper officier te worden die met de borst vol eretekens *maar* zijn geboorteplaats terugkomt. De meisjes wensen een tweede Edith Cavell te worden of hun dapperheid te bewijzen tijdens een aardbeving of een andere « geweldige » gebeurtenis. Dat is alles goed en schoon; maar jullie moeten weten dat het leven geen aaneenschakeling is van geweldige evenementen waarin jullie je dapperheid en moed door heel de wereld kunt laten bewonderen. Het leven vereist iedere dag moed in vele kleine dingen.

De meisjes die zich tijdens een aardbeving zo dapper en onvervaard zouden tonen, roepen luidkeels op moeder als broertje bv. diep in zijn vinger gesneden heeft en er bloed en tranen bij te pas komen ! Ze hebben dan niet de moed om dat kalm en bedaard zelf op te knappen. En wee als er van de tandarts gesproken wordt ! Vele jongens en meisjes die men « het bang worden haast zou moeten aanleren » (als men hen hoort spreken tenminste !) zijn dan zo rap als de bliksem uit de woonkamer verdwenen en 't wordt een heel drama voor men ze kan meekrijgen; hun hartje is dan opeens zó klein geworden !

Veronderstellen we een ogenblik dat jullie buiten met vrienden speelt en er een oude vrouw of man voorbijgaat, lelijk, oud, krom en niet alledaags gekleed. Je vrienden roepen de vrouw of de man lachend en spottend achterna. Kuifjesvriend, heb jij dan de moed om de grootste belhamel bij de kraag te vatten en andere manieren te leren ? Daartoe behoort er moed, want de andere vrienden zullen je misschien uitlachen en het is mogelijk dat je het onderspit moet delven.

Denken we even dat jullie er met een kleine bende op uittrekt voor een fietstocht of dat jullie gaan kamperen. Er is bij de groep een jongen die veel ouder en veel wijzer wil zijn dan z'n makkers en daarom moppen vertelt of liedjes zingt die thuis niet zouden verteld of gezongen worden; dat hij spot met God en godsdienst omdat hij denkt alles reeds veel beter te weten. Kuifjesvriend, heb je dan de moed te zeggen : « Schaam je en jullie ook die er om lacht ! ». Daar is veel moed toe nodig, want het is mogelijk dat de anderen je als « onnozel papkind of belachelijk snotjong » uitschelden en dat men niet jou kant maar wel de partij van de andere kiest. Maar jullie bent toch allemaal « moedige kerels » !

Moed en dapperheid is iets dat men ieder dag moet beoefenen en leren in kleine en eenvoudige dingen, dan alleen zullen jullie later in grote, ernstige en gevaarlijke ogenblikken dapperheid en moed kunnen aan de dag leggen.

Kuifje

GAMY

nodigt jullie uit deel te nemen aan een KLEURPRIJSVRAAG

Kuifjesvrienden die de internationale Jaarbeurs van Brussel bezoeken (geopend tot 15 Mei aanstaande), neemt deel aan de *Kleur-prijsvraag* ingericht door de *Stoffen GAMY*, van Ronse.

Met verbeelding en smaak zullen jullie prachtige prijzen kunnen winnen!

Prijzen voor de jongeren (tot 8 jaar)

1e prijs : een zeilboot en een stuk GAMY-stof om mooi sporthemd te maken.
2e prijs : een spoorweg.
3e prijs : een servies in porselein.
4eprijs : een revolver (honderd schoten).
5e prijs : kruiswinkel.
6e prijs : een meccano.
7e prijs : een vliegend hert.
8e prijs : een doos Indianen.
9e prijs : een bouwdoos.
10e prijs : een hijskraan.
11e tot 15e prijs : 5 auto's.
16e tot 20e prijs : 5 lotospelen.
21e tot 25e prijs : 5 zaklampen en nog 25 verschillende prijzen.

Voor de « Juniors » (van 8 tot 12 jaar)

1e prijs : een fototoestel en een stuk GAMY-stof om een mooi sporthemd te maken.
2e prijs : een paar rolschaatsen.
3e prijs : een voetbal.
4e prijs : een ping-pongspel.
5e prijs : een kegelspel.
6e prijs : een timmerdoos.
7e prijs : een boek.
8e prijs : een electrische motor.
9e prijs : een vliegtuig.
10e prijs : een naaidoos.
11e tot 15e prijs : vijf damspelen.
16e tot 20e prijs : vijf dozen kleurpotloden
21e tot 25e prijs : vijf albums en 25 verschillende prijzen.

DE UITSLAG VAN DE PRIJSVRAAG zal op *Donderdag 7 juli 1949* in « Kuifje » verschijnen.

In dit zelfde nummer zullen wij, in kleuren, de *twee tekeningen* publiceren die in de twee kategorieën de *éérste prijs* wegkaapten.

KLEUR-PRIJSVRAAG GAMY

Het reglement zal kosteloos uitgedeeld worden door de GAMY-stand van de Internationale Jaarbeurs te Brussel in het Textiel-paleis.

DE AJAX FIETSEN PRESENTEREN ONS :

DE KOERIER VAN AUSTERLITZ

(Tekst en tekeningen van J. Laudy.)

Jullie kunt me geloven of niet, maar de vader van Ajax was een slimmerd die zich overal liet doorgaan voor een heksenmeester.

Als hij me zo zag aankomen, begon hij te lachen en bracht me voor een wondere mechaniek. Hij had dat ding zelf uitgevonden. Zoiets had ik nooit gezien!

Hier, met dit tuig zul je je verloren tijd inhalen. Hij leerde me hoe ik er moest mee omspringen en, daar ik niet dom ben, had ik het vlug beet!

Ik vlieg over de weg... Ik moet bekennen dat zo'n mechaniek verduiveld rap is. 's Morgens kom ik aan een afdeling van de Keizerlicks. Ik moet er door of ik heet geen Cesar Rabaude van het 397e Gardehuzaren meer !... Leve de keizer !

PRINSES ZULIMA

TEKST EN TEKENINGEN VAN SALOMONE

Prins Ismail komt met zijn soldaten in een verlaten en mysterieuse stad en wordt overvallen door een geheimzinnige macht. Zulima zoekt prins Ismail. Intussen verklaart Abdul-Key de oorlog aan Abu-Kar, vader van Zulima...

DE OORLOG DUURT REEDS VERSCHEIDENE DAGEN. HET GEDONDER VAN DE KANONNEN IS TOT VER IN HET LAND HOORBAAR.

DE EMIR VOLGT DE STRIJD MET ONRUST. HIJ WEET DAT HET GELIJK VAN ZIJN VOLK EN DE TOEKOMST VAN ZIJN KONINKRIJK VAN DIT GEVECHT AFHANGEN.

NA TWEE DAGEN EN TWEE NACHTEN BESLUIT ABDUL-KEY VAN TAKTIEK TE VERANDEREN. HIJ IS ER NIET IN GELIJKT DE STAD STORMENDERHAND IN TE NEMEN EN ZAL HAAR NU INSLUITEN.

IN DE OMSINGELDE STAD VERGADERT DE EMIR MET ZIJN GENERAALS. DE TOESTAND IS ERNSTIG. ER MOET HULP VAN BUITEN OPDAGEN.

BI-LI, DE NAR VAN DE SULTAN, KOMT TUSSEN EN STELT VOOR DE HOND VAN DE PRINSES MET EEN BOODSCHAP TE GELASTEN.

ENKELE OGENBLIKKEN LATER STEEKT BI-LI EEN BOODSCHAP VOOR DE PRINSES TUSSEN DE HALSBAND VAN FURETTO.

ZONDER DRALEN ZOEKT DE HOND ZIJN WEG DOOR DE VIJANDELIJKE LINIES EN VERDWIJNT AAN DE HORIZON...

(Wordt voortgezet.)

Hassan de Dief van Bagdad

door Jacques Laudy

De groot-vizier van de kalief van Bagdad laat prinses Zobeïde aan een poeder ruiken waardoor zij in een bewusteloze slaap valt. Terwijl Hassan in het diepste van de oceaan om de sleutel vecht is Timoer, de khan van Mongolië terug in Bagdad aangekomen. Door een list gelukt hij er in meester te worden van de stad...

De schildwachten zijn overmeesterd...

De officieren onschadelijk gemaakt...

... En het vuur aan het arsenaal gelegd waar de troepen met rust liggen...

Wat is dat voor lawaai? Wat is die schijn?

Niets bijzonders! Mijn soldaten vieren het feest van de maan!

En de ongelukkige Hassan vraagt zich nog steeds af hoe hij uit zijn levende gevangenis zal geraken...

Wat steekt hij toch uit? Wat doet hij daar beneden toch?

De vermoeienis overmant Kaddoer...

Wah!!

OO-Waah!

OOUWaah

Kaddoer slaat en stoot hardnekkig op de reusachtige schaal en eindelijk komt er een opening...

O! Wat een geluk!

(Wordt voortgezet.)

HET SPAANSE SPOOK

Tekst en tekeningen door Willy VANDERSTEEN

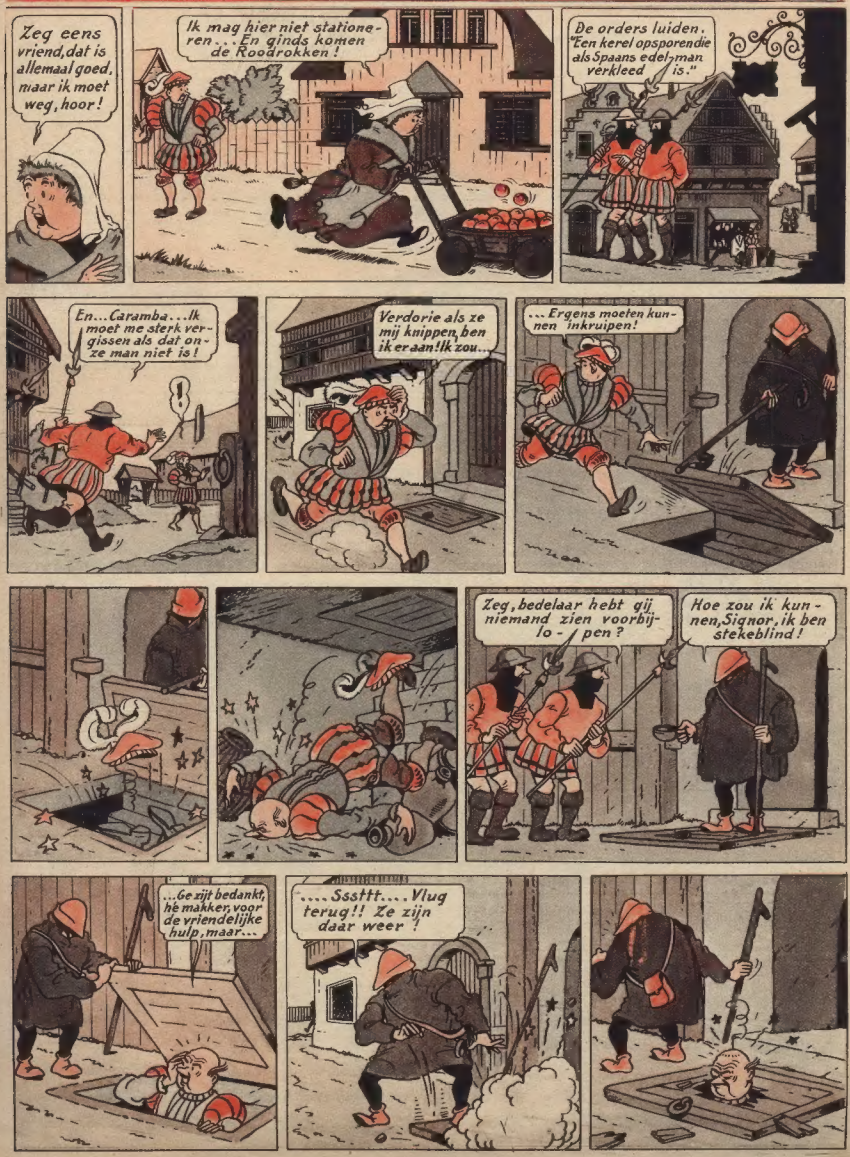

(Wordt voortgezet.)

Kleine muziekgeschiedenis

DICHTERS EN ZANGERS VAN HET MINNELIED

OVER de godsdienstige muziek van de eerste eeuwen na Kristus heb ik jullie reeds gesproken. Jullie weten ook nog dat deze muziek éénstemmig bleef tot op het einde der IXe eeuw.

Vanzelfsprekend zong het volk ook buiten de kerk, en het is daarover dat ik jullie vandaag een woordje wil zeggen.

De volkse of populaire zang vond zijn oorsprong in de Gregoriaanse muziek, dit wil zeggen dat ze eerst op dezelfde wijze en volgens dezelfde regels gezongen werd. De woorden waren natuurlijk niet dezelfde en het Latijn werd vervangen door de spreektaal. De woorden der Gregoriaanse zangen waren steeds in verzen geschreven, die van het populaire lied niet altijd. De woorden werden aangepast al naar gelang het lied gezongen werd tijdens een « mysteriespel », ofwel of het een drink- of minnelied was.

In de XIe en XIIe eeuw en nog later zien we dan de fijne minnezangers en minnedichters verschijnen. De kunst der minnezangers en -dichters was niet kerkelijk, maar ook niet volks in de populaire zin van het woord. De minnezangers dichtten en zongen gewoonlijk voor de heer aan wiens hof zij verbleven. Er waren ook zwervende menestrelen die van burcht tot burcht trokken.

De minnezangers bezongen de schoonheid der natuur, de beminde, de koenheid van de burchtheer, enz. Ze begeleiden hun zang met de harp of ook met een draagbaar orgel.

Vele namen van die lijnzinnige kunstenaars zijn verloren gegaan, maar toch zijn er enkele wiens roem nog niet getaand en wier gedichten en liederen, die echte pareltjes zijn, ons nog steeds verheugen. Van een onbekend dichter uit de tweede helft van de XIe eeuw werd volgende versregel teruggevonden : « Hebba olla vogala nestas hagunnan hinase hic ando thu », die algemeen als de oudste aanzien wordt en in hedendaags Nederlands betekent: « Hebben alle vogels hun nesten begonnen, behalve ik en gij? »

De eerste grote bekende dichter is dan *Heinric van Veldeken* (XIIe eeuw) : « Want ic weit vele lieve mare : Die blumen springen an der heide. Di vogele singen in den Walde. Da wilen lach der sne. Da stet nu grune kle. Het douwet an den morgen... »

Wie hoorde er nooit van Jacob van Maerlant (tweede helft van de XIIIe eeuw), Jan van Brabant (1253-1294), Willem van Hildegaersberg (1350?-1408?)? En dan het beroemde lied van Halewijn (XIVe eeuw). Wie heeft er nooit horen zingen of misschien zelf gezongen van : « Het waren twee coninckskinderen », « Het viel van hemels douwe », « Ghequetst bin ic van binnen », « Och lichdi nu en slaept », « Ic sech adieu, wi twee wi moeten sceiden of nog », « Ons is geboren een uutvercoren clein kindekijn », « Waert nie geboren, wi waren verloren. Laet ons blide sijn! »

En dat is nog lang niet alles, maar 't zou ons beslist te ver leiden. In Duitsland hebben we omstreeks diezelfde tijd Walther von der Vogelweide, Wolfram Eschenbach en Tannhäuser. Tussen de meest gekende Franse troebadoers vermelden we : Willem VII van Poitiers (1071-1127), Bernard de Ventadour (1145-1195). Bij de dichters : Collinx Muste (XIIIe eeuw), Thiébaut de Champagne (1201-1253) en Adam de la Halle (gestorven in 1286 of 87).

Het waren de minnezangers die « maat » in de muziek brachten, die voor 't eerst de lengte (de duur) van iedere noot bepaalden, evenals de hoogte alhoewel ze hun muziek nog niet op een notenbalk van vijf lijnen schreven, zoals dit thans het geval is. Zij verlieten geheel de oude manier van zingen, gebruikten *fa* of *sol kruis*. Zij hadden ook niet meer zoveel tonen als er noten zijn (zoals de ouden en ook de Gregoriaanse zang), doch zongen in « majeur » of « mineur », zoals wij het thans nog doen.

RE-MI.

DE AVONTUREN VAN KWIK EN FLUPKE

KAMPEREN

ALEX DE ONVERSAAGDE

Tekst en tekeningen van J. Martin

Honorus Galla voelt de dood naderen, hij roept zijn aangenomen zoon bij zich en doet hem ontroerende onthullingen...

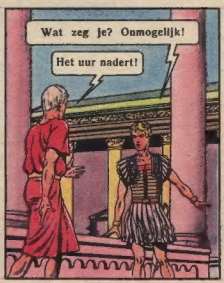

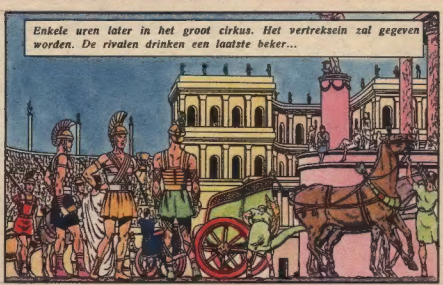

(Wordt voortgezet.)

DE RODE GODEN

door **Jean d'Esme.** Tekeningen : **Jean-Léon Huens.**

WIE hem bij mij terugbrengt, krijgt de beloofde beloning.

De knapen stonden reeds vertrekkens gereed...

— Kalmpjes aan, zei de priester... de kleintjes vooruit... hier, en daar de groten... goed zo... Iedereen klaar?... Vertrek...

Als een klad mussen vlogen ze weg. Wanda volgde ze met de ogen.

— Wat zijn ze mooi, zei ze.

Hun jonge lijven glommen in de zon.

— Ja, zei Pater Ravennes, dat zijn ze. De pracht en de heerlijkheid van de jeugd. Het is vooral om hen, dat ik hun ouders vergiffenis schenk, niettegenstaande hun huichelarij en hun leugens... Arme kleinen... Men zou waarlijk een stenen hart moeten hebben om ze weer de morele ellende van de broesse in te zenden. Ja, daar ligt mijn echt apostolaatsterrein, daar bij die jeugd. Daarom riep ik voor hen een jonge gezonde sfeer in het leven, voor die kleinen...

Scherpe kreten onderbraken hem. Op enkele meter van het doel, waren ze allen in hun vaart gestuit geweest. Druk gebarend stonden ze daar nu allen stil. Een onder hen deed een paar stappen voorwaarts, bukte zich, deinsde achteruit; toen liepen ze weer naar de priester.

Nu stonden ze allen om de priester heen, buiten adem, en schreeuwend :

— Een vrouw... een dode vrouw...

Lursac vatte er eentje bij de arm :

— Wat? Wat vertel je daar? Een vrouw? Waar?

— Daar bij de poort... dood... dood...

Wanda en de missionaris haasten er zich heen. Pierre haalde hen bij de poort in; daar lag inderdaad een lichaam op de grond uitgestrekt, de armen in kruisvorm.

Pierre de Lursac is op post 32, in Indo-China aangekomen. Hij was vergezeld van Wanda Redeski, zuster van luitenant Redeski van post 32. De twee jonge lieden vernemen dat daar de luitenant een tocht maakt in het gebied en men reeds weken zonder nieuws is. de Lursac en pater Ravennes besluiten de luitenant te zoeken.

Pater Ravennes knielde er bij neer, hief zachtjes het hoofd op. Onder de verwarde haren verscheen het aangezicht van een vrouw. Het stof lei er een rood masker overheen. Een dun straaltje bloed sijpelde uit een wonde bij de wenkbrauw, liep langsheen wang en kin tot in de hals.

— Een wilde uit de Stien-stam, merkte de priester op. Hoe heeft zij het echter aan boord gelegd om tot hier te geraken?

— Is zij dood? vroeg Wanda.

— Neen, bewusteloos slechts. Kom, laten we trachten haar weer bij te brengen.

Hij deed teken aan Lursac en aan een van zijn catechumenen :

— Willen jullie haar binnendragen, ik maak ondertussen alles klaar.

De gelovige verdrongen zich nu om hen. De missionaris verwijderde hen met een gebaar. Lursac en de man namen het lichaam op, staken de binnenplaats over, en betraden de hut van de pater.

Toen de vrouw op het kampbed uitgestrekt lag, bleek het dat ze lang en mager was, nog heel jong; haar borst was met schrammen doorkorven, en haar benen waren met slijk bedekt.

Wanda knielde naast haar neer. Met haar neusdoek vaagde zij het bloed weg langs de slapen.

Een lichte huivering voer door de vrouw, haar kin beefde. Ze balde de vuisten, en een zachte weemoedige klacht ontsnapte aan haar mond.

Pater Ravennes bukte zich over haar heen, bette haar voorhoofd. Het steunen hield op; een lange weeklacht verbrak nu de diepe stilte.

— Luister, zei Wanda, ze spreekt.

Allen bogen zich over haar heen om de onduidelijke en hortende woorden te snappen.

— Neen... neen... niet naar de tempel... Genade... Drinken... Drinken...

Wanda bevochtigde heel voorzichtig haar lippen met wat alcohol.

De stem bad :

— Nog... nog...

Een kort stilzwijgen viel in; het gelaat werd rustiger; nu slikte ze wat water met rhum door. Toen opende zij de ogen. Haar blikken dwaalden rond, verdwaasd en onbewust tot haar blik op de pater viel. In de donkere ogen tintelde een vlammetje; dan verhelderden de ogen helemaal.

Plots richtte ze zich op :

— Grote Vader... Grote Vader, red mij. Zij willen mij met zich naar de bergen meevoeren... ze willen me meenemen... daar komen ze...

De angst greep haar aan, misvormde haar trekken; ze ijlde :

— De Bao-Jaous... daar staan ze mij af te wachten... Kijk, kijk... Ze wenken mij met de hand, ze lachen me toe...

Ze strekte de arm naar de vlakte uit, en schreeuwde het uit :

— Daar... daar is Jieng, die me komt halen voor deze avond... de bedevaart van de zesde maand.

Ze klampte zich wanhopig aan de soutane van de pater vast; deze trachtte haar vruchteloos tot bedaren te brengen; hijgend, met ogen als van een waanzinnige, schreeuwde zij :

— Neen... neen... ik ga niet. Jullie kunnen me boeien. Toch ga ik niet... Gaat weg. Gaat weg, of ik rijt jullie aan stukken met mijn nagels... met mijn tanden... Niet mij, niet mij, jullie hebben die blanke officier reeds, de heer met de twee galons...

Wanda wierp zich op de vrouw, schudde haar hevig over en weer.

— De blanke officier? Welke blanke officier? Spreek, maar spreek dan toch!

Pater Ravennes en Lursac wisselden een blik. Plots waren ze verbleekt; de missionaris trok het meisje weg, bukte zich over de Stieng. Hij nam haar bij de handen, zocht haar blik op te vangen. Toen dit lukte, bedaarde zij.

(Wordt vervolgd.)

Het stof gaf haar een rood masker.

HET DUIKERTJE

SOMMIGE waarzegsters vertonen op de foor een heel klein poppetje dat op water drijft in een bokaal. Stel een vraag : indien het antwoord ontkennend is, dan daalt dit poppetje naar de bodem; indien het antwoord bevestigend is, dan komt het naar de oppervlakte, en dit zonder enige verbinding met buiten. Zo'n poppetje noemt men een « duikertje ». Hebben jullie ook zin om er zo eentje te maken ?

Schaffen jullie je eerst een flesje aan, een apothekersflesje, een insuline flesje bijvoorbeeld. Dan ook nog een grote conservebokaal, met water gevuld tot op een centimeter van de boord. Nou nog het duikertje regelen; dat is wel fijner werk, maar met wat geduld komen jullie daar wel toe.

Vul eerst het flesje met water, leg het in het water met de hals naar beneden; het zal dalen. Neem het weer vast, laat wat water weglopen, dat door lucht zal vervangen worden, leg het weer in het water : ditmaal daalt het reeds trager. Begin opnieuw, dus weer wat water laten uitlopen, net zolang totdat het flesje, goed recht blijvende, met de hals naar beneden, neiging vertoont om stilaan weer naar de oppervlakte te stijgen en aan de oppervlakte te blijven drijven.

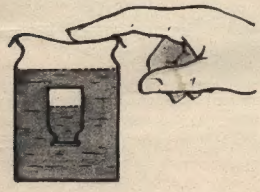

Bedek dan de bokaal met een blad dunne caoutchouc van een oude voetbalblaas of een oude handschoen van moeder, bijvoorbeeld. Goed strak aanspannen rond de hals van de bokaal, zodat de lucht er niet meer in noch uit kan. Dat is alles.

Als je nou met je vinger op die caoutchouc drukt, dan zal de alzo samengeperste lucht op het water van de bokaal drukken; er zal wat meer water in het flesje binnenlopen, tevens de weinige lucht dat in het flesje zit samenpersend en het volumen ervan verminderen, het flesje zal langzaam dalen. Als je nou niet meer drukt dan gebeurt het tegenovergestelde, en het flesje stijgt. Je zal je vrienden zien staan kijken, zij die « Kuifje » niet lezen (zie je nou de voorsprong die Kuifjeslezers hebben...).

Eens de eerste proeven genomen, dan kan je het flesje kleden, wat het uitzicht veel leuker maakt; maak er een duiker van, een Japanse vis, een afschuwwekkende zeester, een batyscaaf. Je kan op de rand van de bokaal een reepje gegradueerd papier aanbrengen, dat men doorheen de bokaal zal kunnen lezen, vermits het doorschijnend zal zijn; je kan dan je poppetje doen stil houden voor de graduatie die bij voorbeeld de verstandsgraad van je vriend zal aangeven op de lieftalligheidsgraad van je zus. Fijn niet ?

Zonnebloem

De Geschiedenis der Schoonheid

DE ITALIAANSE KUNST IN DE XIII• EN DE XIX• EEUW

De schilderkunst.

DE Italiaanse middeleeuwse schilderkunst die geen modellen vond in de Oudheid, zoals de beeldhouwkunst, stond eerst onder de invloed van de Byzantijnse meesters en het heeft lang geduurd eer zij haar eigen wegen vond.

De eerste schilderscholen ontstonden in Florentië en Siena. Ze zijn heel duidelijk van elkaar te onderscheiden.

De Florentijnse schilders zochten de werkelijkheid zo getrouw mogelijk weer te geven en op die weg is veel mogelijk. De schilders van Siena voelden zich sterker aangetrokken tot de bekoorlijkheid van de dingen rondom hen en ze vermeiden zich in het maken van sierlijke arabesken.

Deze twee uiteenlopende strekkingen werden het best vertegenwoordigd door Giotto *en* Simone di Martini.

Giotto *(1266-1337) is een aandachtig toeschouwer van de natuur en hij heeft nog veel te danken aan de Byzantijnse meesters. Hij tekent alles natuurgetrouw, maar richt zich tot het verstand. Zo aarzelde hij niet om de verhoudingen van een decor te wijzigen, of de muur van een huis te openen, indien hij wilde tonen wat er binnen gebeurde. Bergen, bomen en gebouwen worden zo eenvoudig mogelijk weergegeven om de eerste rangsrol aan de mensen te laten.*

Simone di Martini *(1283-1344) schilderde bekoorlijk en vol gratie. Hij werkte met zachte bloementinten. Zijn doeken strelen het oog. De school van Siena heeft zich zozeer aan het decoratieve geinteresseerd, dat zij het levende kontakt met de natuur verloren heeft. Alhoewel de Florentijnen eveneens de bekoring van het decoratieve kenden, hebben zij niettemin aan de verleiding weerstaan. Zij zijn aan het leven trouw gebleven.*

Eén der meesterwerken van Giotto.

DE STRATO H.22

de avonturen van Jo en Jetje

DOOR HERGÉ

Jo en Jetje zijn gedwongen op het ijs te landen. Daar komt er een grote ijsbeer snuisteren en Jokko vlucht...

(Wordt voortgezet.)

HET ZWARTE GOUD

De nieuwe avonturen van Kuifje en Bobbie

Kuifje, alleen en verlaten in de woestijn, wordt bovendien door een zandstorm verrast. Hij hoort motorgeronk en roept om hulp. Janssen en Janssens denken dat het een fata-morgana is en rijden door...

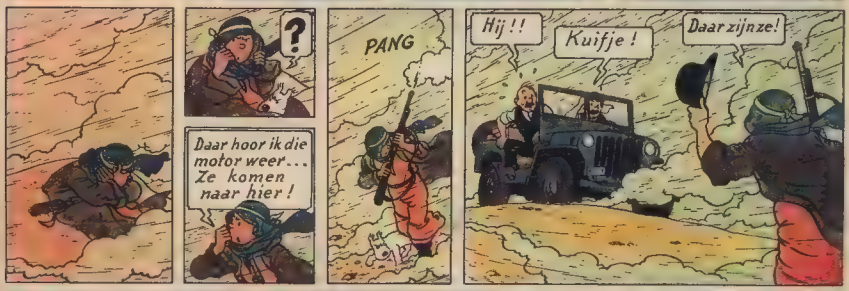

(Wordt voortgezet.)

KUIFJE IN SPORTTRUI

FAUSTO COPPI, DE CAMPIONISSIMO

De man die heel de hedendaagse wielersport domineert, is ongetwijfeld *Fausto Coppi*, die in zijn land de erenaam van de « campionissimo » kreeg. Fausto Coppi werd geboren op 15 November 1918, in Castellania, een klein dorp dat gelegen is in één der meest schrale en onvruchtbare streken van Italië, tegen de flank van een heuvel.

Fausto Coppi behoort tot een sober, hard en primitief boerenras. Hij leefde hetzelfde eenvoudig leven, doch koesterde op vijftienjarige leeftijd reeds plannen om dit kleine nest te ontvluchten. Hij greep naar de fiets en nam deel aan enkele kermiskoersen in de omgeving. Hij won ze en de eerste prijs die hij behaalde was een *wekker!*

Fausto zocht een beroep en werd bediende in een beenhouwerij in Novi Ligure, een kleine stad die beroemd was geworden met haar grote kampioen Girardengo. Daar leerde hij Blaise Cavanna kennen, de verzorger van verscheidene prachtrenners, maar die door een dom

Fausto Coppi.

ongeluk blind was geworden. Het is Cavanna die met geduld, toewijding en kunde van Coppi de « campionissimo » gemaakt heeft, wiens meesterschap door heel de wereld erkend wordt.

De jonge, gevoelige en onstuimige Coppi had een gids nodig die hem niet alleen de wielertechniek bijbracht, maar ook leerde hoe zijn spieren te ontwikkelen en zijn karakter te vormen. Hij stond de jonge man steeds met raad en daad terzijde, hielp hem over moeilijke ogenblikken heen en zorgde er voor dat hij een gezond athleet werd en bleef.

Cavanna, de meester-trainer, had spoedig ontdekt wat al gaven die Coppi bezat en bouwde er grote verwachtingen op. In 1941 had Fausto Coppi in de grote rit Florence-Medena zóveel voorsprong op zijn mededingers, dat hij de eerste plaats behaalde in de ronde van Italië. Het volgende jaar haalde Coppi het wereldrekord tegen het uurwerk neer. Zijn oude, blinde verzorger lag op de pist van Vigorelli van M.laan, met zijn oor tegen de grond. Zo controleerde hij met zijn chronometer de rit van zijn renner. Hij beefde als een espenblad en weende... Coppi had zijn lessen ter harte genomen en dit was zijn schoonste beloning.

In de volgende rubriek zullen we een overzicht geven van de lange reeks overwinningen die de campionissimo behaalde.

MAJOOR WINGS vertelt

DE LAATSTE DUITSE REACTIEVLIEGTUIGEN

(Vervolg en slot.)

ENKELE weken vóór de kapitulatie van Duitsland werd de « Natter » te Bachem beproefd. Deze proefvluchten sleepten verscheidene dodelijke gevolgen met zich; de snelheid was zó groot, dat het menselijk organisme er niet tegen bestand bleek. De ingenieurs zochten dan een middel om deze hinderpaal te overwinnen. Hoe verrichtte die « Natter » nu praktisch de opgelegde taak?

Het toestel werd op een glijbaan gezet, die net als de loop van een kanon, naar de vijandelijke eskaders gericht werd, welke lange de zendstations aangekondigd werden. Op het gepaste ogenblik werd de « Natter » dan als een obus in de lucht geschoten. Dit kon op een zeer kleine, goed beschutte ruimte gebeuren en bleef dus buiten het bereik van de Engelse en Amerikaanse bombardementsvliegtuigen.

De piloot van de « Natter » voerde, eens in de lucht, een manoeuver uit om in de rug van de vijandelijke eskaders te geraken, schoot op een afstand van 400 meter vier en twintig reactiegranaten af van 73 mm. Onmiddellijk daarna haakte de piloot de kabine los, die met een valscherm naar beneden kwam (op deze wijze werd de reactie-motor gered) en sprong zelf ook naar beneden. Dit was een prachtige en geheel nieuwe uitvinding die de geallieerde luchtvaartkringen hoofdbrekens bezorgde. Maar er waren ook nadelen aan dit Natter-systeem. Het toestel kon slechts met sukses werken op een hoogte van 10.000 meter, terwijl de geallieerden een hoogte van 12.000 meter konden bereiken, en was slechts gedurende 30 sekonden bruikbaar. Hierdoor waren de Duitsers genoodzaakt hun oudere, doch klassieke types weer in gebruik te stellen. Dat waren de Messerschmitt's 163 en 262 waartegen de geallieerde vliegtuigen praktisch zonder doelmatige verdediging waren. De Messerschmitt's van het type 262 konden de Amerikaanse- en Engelse eskaders de laatste weken nog gevoelige verliezen toebrengen, maar dan kwam de kapitulatie.

Over korte tijd brengen we hier nog andere projekten door de Duitsers uitgevonden, maar die dan in de schuif bleven liggen. Ze zijn echter te verwezenlijken en eens zo ver zullen ze een totale ommekeer teweeg brengen in de aanvals- en verdedigingsmiddelen.

DOORSNEDE VAN DE BACHEM « NATTER »

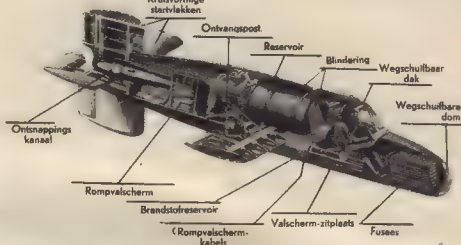

Hoofdkenmerken van de « Natte »-Bachem :
Lengte : 6,10 m.
Spanwijdte : 3,60 m.
Totaal gewicht : 900 kgr.
Brandstof : 545 kgr.
Maximum snelheid : 800 km. per uur.
Kon een hoogte van 10.000 m. bereiken in 80 sek.
De stuwkracht duurde 80 sek.
Enkele bijzonderheden van de Messerschmitt's :
Messerschmitt 163 : 900 km. per uur.
Messerschmitt 262 : 950-1.000 km. per uur.

Dit is een zicht van het bovenste verdiep van het Amerikaans « Lockheed-Constitution »-vliegtuig. Op dit verdiep is er plaats voor 92 reizigers en in het benedenverdiep waarin men kan afdalen langs de trap (in het midden van de foto) worden de bagages geborgen en vinden nog 76 passagiers een confortabele plaats. (Foto Interavia N° 4.49.)

Hoe Angelina de beste kantwerkster van Italië werd

ANGELINA, het kleine dienstmeisje van een rijk Venetiaans koopman, wandelde in de tuinen van haar meester. Ze liep met gebogen hoofd en gefronste wenkbrauwen, alsof ze in ernstige gedachten verzonken was. Angelina plerkde ook en had je dicht naast haar kunnen gaan dan zou je gehoord hebben dat ze steeds dezelfde woorden herhaalde :

— Ik heb reeds zoveel modellen uitgewerkt, maar ik ben er nog niet in geslaagd een kantwerk te maken waarmee ik de titel van « Beste Kantwerkster van Italië » zou kunnen verdienen. Dat is jammer ! M'n schone vaderstad Venetië zou er trots op zijn en ik zou met dat geld een kantwinkel kopen. Mama en ik zouden dan samen kunnen wonen en berduren en kant maken voor ons eigen winkeltje. Dan kon ik hier weggaan en meest me niet meer om die twee stoute bengels Beppo en Marco bekommeren. Ach God ! Wat zouden we toch gelukkig zijn !...

Luide stemmen doen Angelina uit haar dromen opschrikken.

— We zullen haar kop afsnijden !

— Neen, eerst de poten uittrekken en dan de kop !

Angelina herkent de stemmen van Beppo en Marco. Wat mogen die twee nu weer uithalen ? Snel loopt ze naar de plaats waar ze het lawaai hoort, ze maakt een opening in het struikgewas en ziet de rakkers. Ze zijn gereed om Langbeen, de grootste spin van heel de tuin, poten en kop uit te trekken.

— Beppo, Marco... Weten jullie dan niet dat de spin een nuttig dier is en dat je haar moet beschermen ? Wat zouden jullie zeggen als ik jullie eens armen en benen zou uittrekken ?

De beide jongens kijken elkaar met grote ogen aan, tasten eens naar hun armen en benen. Nu ja, dat zou niet meevallen. Ze zijn erg beschaamd en maken zich uit de voeten.

Op het gaanpad tussen de bloemen en struiken haast Langbeen zich weg...

Het is een stikhete dag en Angelina is moe; ze heeft reeds verscheidene uren hard gewerkt. Ze gaat langzaam verder tot in het prieeltje bij de berkeboom. Die ranke zilverberk is haar beste vriend. Ze bewondert zijn sierlijke stam en twijgen met de fijne, groene blaadjes... Langzaam vallen haar ogen toe...

* * *

Wie loopt daar zo vlug tot bij de kleine slaapster ? Het is Langbeen de spin. Ze komt heel dicht bij Angelina en zegt met haar piepstemmeke :

— Dank je, Angelina, omdat je juist op tijd gekomen bent. Die rakkers zouden me zeker gedood hebben. In mijn verschrikkelijke angst en haast om weg te komen heb ik je nog vergeten te danken. Maar, ik wil je mijn erkentelijkheid tonen. Kijk naar de onderste tak van de berk als je wakker wordt, ik heb een verrassing voor je...

* * *

Intussen zijn er grote, zware wolken voor de zon geschoven. Het regent. Doch, zoals het meer in de Zuidelijke landen gebeurt, is de vlaag spoedig over en komt de zon alweer met een stralende lach te voorschijn... Angelina zit nog steeds dicht bij de berkeboom. Nu kittelt er een zonnestraal vlak in haar ogen en ze wordt wakker.

— De spin... de berk... de verrassing... murmelt ze, terwijl ze zich de ogen uitwrijft.

En kijk, daar valt haar blik op de onderste tak van de berk. « O, wat is dat mooi ! Een heel fijn spinneweb hangt daar, fijner dan het fijnste kantwerk dat ze ooit bewonderde. De regendruppels die er hier en daar in hangen schitteren als diamanten in de zon. In het midden van haar meesterwerk hangt Langbeen. Ze monkelt tevreden, omdat ze ziet dat Angelina haar boodschap begrepen heeft...

Met vlugge passen loopt Angelina naar het huis van haar meester terug en vliegt de smalle trap op die naar haar kamertje leidt. Ze neemt perkament en stift en tekent met lichte, kundige hand het spinneweb van Langbeen.

* * *

Dagen en nachten zit Angelina gebogen over haar handwerk. Ze spant, knoopt en vlecht mooie goud- en zijverdraden tot de kantenkraag, naar het model van spin Langbeen, geheel afgewerkt is. Met een hartje dat van hoop en angst nog maar een boontje groot is, stuurt ze het werk naar Rome waar de juryleden het zullen beoordelen.

De kant, die uit alle hoeken van Italië werd toegezonden, is tentoongesteld en de adelijke dames, die gekomen zijn om het oordeel te vellen, sparen hun lof en bewondering niet. Toch is er een stuk dat ieders aandacht en bewondering verwekt. Neen, zulke ragfijne kant had niemand ooit gezien en het model was heel nieuw en zo mooi... De beslissing was gauw gevallen, want alle dames waren het er over eens dat dit het mooiste stuk van heel de tentoonstelling was. Jullie hebben het natuurlijk reeds geraden : het was de kant van Angelina...

* * *

In Venetië wacht Angelina met ongeduld op de uitslag. Ze leeft tussen vrees en hoop en het is een opluchting als er een dienaar komt melden dat er een heer en een dame op haar wachten in het salon.

In de grote, pompeuze ontvangstkamer ziet Angelina haast de Doge van Venetië met zijn dochter niet. De jonkvrouw heeft haar kant op haar schoot en glimlacht. De heer vraagt haar nader te komen.

Angelina is schuchter en durft niet goed, maar toch komt ze met een gezichtje waarop vreugde en geluk te lezen staan. Ineens weet ze waarvoor die heer en dame gekomen zijn...

— Angelina, het doet me genoegen dat ik je mag zeggen dat jij de titel van « Beste Kantwerkster van Italië » kreeg. Ik ben er fier op dat je een Venitiaanse bent ! Hier is de beurs met geld. Veel geluk ermee !

— Mag ik je een gunst vragen ? zegt de jonkvrouw. Op mijn huwelijksdag wil ik een kraag dragen van hetzelfde kantwerk als deze hier. Kun je daar voor zorgen ?

— Dat zal me een grote eer zijn, antwoordt Angelina.

* * *

Het jonge meisje kon haar droom verwezenlijken. Ze kocht een mooi winkeltje waar ze met haar moeder ging wonen. Ze waren heel gelukkig en werkten voor al de adelijke Italiaanse schonen. Dat was in de XVIe eeuw. Venetië's gouden tijd. Weldra werd hun kleinteel echter zo uitgebreid dat ze jonge meisjes in het geheim van hun kunst inwijdden en sedertdien is Venetië het paradijs van de fijne kant die over heel de wereld verspreidt en bewonderd wordt.

CORENTIN

TEKST en TEKENINGEN van Paul CUVELIER

BIJ DE INDIANEN

We zijn na in het Amerika van vóór een paar honderd jaar. In het Westen weerklinkt het eerste krijgsgeschreeuw. Dat is het begin van de bloedige strijd die een halve eeuw lang woedde tussen de Indianen en de Bleekgezichten.

Door de zonnige vlakte draven twee ruiters. Ze komen nu op de top van een heuvel.

Kijk, broeder!...

Dode bisons... Kom, we gaan eens zien!

Ze dalen de heuvel af...

... En komen in de nabijheid van een van de geraamten.

De eerste ruiter onderzoekt de sporen der kogels in de flank van het beest.

Dat is weer een heldendaad der Blanken!

Zij alleen zijn in staat een troep bisons voor hun plezier te doden...

Zonder verder nog tijd te verliezen, stijgen ze terug in het zadel en verwijderen zich in galop.

Als de avond valt hebben ze het kleine dorp bereikt waar hun stambroeders wonen.

Ze begeven zich dadelijk naar hun chef.

Vader, we hebben de troep bisons die we zochten gevonden. Zij werd uitgemoord door de blanken op ons jachtgebied!

Apa!... Zeggen mijn zonen de waarheid?

Dus heeft de weg der Blanken het pad van onze vaders gekruist!... Roep al de ouden van het dorp en de stamhoofden bijeen. Deze avond beleggen wij een grote vergadering!

(Wordt voortgezet.)

Ralph, Jack en Peter, de drie scheepsjongens van « De Pijl », worden door een geweldige storm op een verlaten eiland geworpen. Ze maken nu een grote tocht om hun domein te verkennen.

Het KORAALEILAND

door R.M. Ballantyne

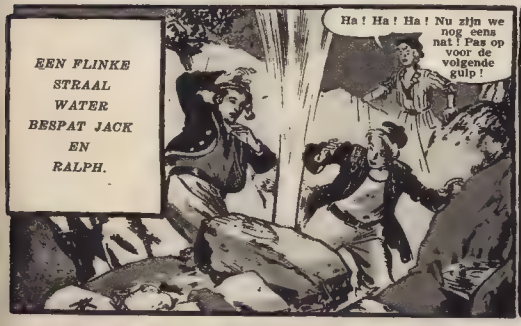

1. — Ongerust lopen de drie vrienden naar de plaats waar de mysterieuse bron opborrelt.

2. — Peter voelt dat hij van de grond opgetild wordt en vraagt zich af wat er hem overkomt.

3. — Jack en Ralph buigen zich over hem en stellen met een zucht van verlichting vast dat hij niet gekwetst is.

4. — Enkele minuten later zetten ze hun tocht verder, want ze willen zekerheid hebben. Is het eiland bewoond ?

5. — Ze komen aan een beboste plaats en zien opeens een wilde kat. Snel als de bliksem heeft Jack zijn boog gespannen en zoeft er een pijl door de lucht. Als wilde katten honger hebben zijn het gevaarlijke beestjes !

(Wordt voortgezet.)

JAN BART
DE HELD VAN DUINKERKE

DOOR JUUL FILLIAERT

Geïllustreerd door J. LAUDY.

JAN BART werd, als oorlogsmatroos, ingelijfd in de bemanning van 't admiraalschip. De eerste weken was 't, in zekere zin, een tegenvaller te noemen. Hij kende strenge orde en harde tucht. Als nieuweling in 't vak kreeg hij al de onaangenaamheden van een zware opleiding te doorbijten. Zijn vrij matrozenpak wisselde niet zo willig tegen het snoerend plunje van de zeesoldaat. Het nieuwe gareel neep hem in schouders en lenden. En waar dit gareel, op de andere schepen, met een zekere fosheid aangebonden werd, was het, op de *Zeven Provincien*, des te strakker gebouden. Prachtige kerels allemaal, de officieren, maar streng ! IJzeren grepen in een vloeren handschoen. Maar men went zich ten slotte aan alles.

Ook Jan slaat zich handig door de dringende last van elke dag. Hij poetst en schrobt en spoelt schip en dek; hij onderhoudt zeilage en takelwerk; hij verzorgt de geschutstukken en 't oorlogsmateriaal. De verplichte en dagelijkse oefeningen zijn hem geen dwangarbeid meer geworden. Het ingewikkeld raderwerk van de touwwebben rond masten, raas en zeilen openbaart hem het geheim van de lenige plooibaarheid. In zijn matrozenkleedij steekt hij spierkrachtig, met hoge gestatte en brede schouders. Het oorlogsleven aan boord bekoort en monterd hem op in afwisselende verscheidenheid. Het zeilen en kruisen door de Noordzee verrijkt zijn zeekundige kennissen. Op ankerplaatsen pleistert hij, in betrekkelijke rust en kalmte, dagen door die hem 't genoegen van zondagse wandelingen ruimschoots vergelden.

Als 't anker gelicht en de jacht over de vlakte ingezet wordt, is 't een gestadige aandacht om wat in de vier windstreken kan gebeuren. Zeilen, dagen tegen de einder op, en verdwijnen in de plooien van de hemel. Schepen koersen langsheen de horizonlijnen naar onbekende verten. Zijn schip vliegt hen achterna tot zekerheid is verworven in verband met nationaliteit, vracht of vijandelijke doeleinden. Jan was te scheep en vaarde. Hij jeunde zich te voelen wegijlen en voortspoeden in de golvende woeling van het water dat in de spelingen van 't licht wisselkleurde telke stonde van de dag. 's Avonds ontstak hij, in de hoge lantaarnpalen op het achterkasteel aangebracht, schitterende of gedempte lichten, naar gelang men in veilige of onveilige zeegewesten kruiste. Steeds het eeuwig gegons in de oren en de brede wind in 't gelaat en op de borst.

Het eigenlijke oorlogsbedrijf had, tot nog toe, niet veel om het lijf gehad. de Ruyter was koen, maar voorzichtig. Als 't pas zou geven, zou hij weten zijn slag te slaan. Hij genoot het grenzeloos vertrouwen van alle manschappen. In de rusturen, wanneer zij, de pijp in de mond, uitgestrekt lagen in de kooien der kajuiten, de hoofden veleund in de opgetrokken ellebogen of ergens leunend tegen de scheepswand en ondereen aan 't vertellen waren, werd een of andere geschiedenis uit de Ruyter's leven, boven water gehaald. Die had al wat uitgericht in zijn zeemansleven ! Oorlogsklippen wist hij handig te omzeilen, maar slagen kon hij uitdelen waar het moest. Jaren lang had hij schrik gezaaid op alle

Ook de Duinkerkse kapers moesten het ontgelden; hun haven werd geblokkeerd. Nu stond

Maar men went zich ten slotte aan alles...

JL. 48.

De jonge Jan Bart zegt zijn vissersloep vaarwel en gaat aanmonsteren bij de Hollandse oorlogsmarine van admiraal de Ruyter.

ze aan zijn zijde om hem te helpen. Hoe de wereld toch draaien kon ! Door alle waterties had hij gezwommen. Oorlogsknepen wist hij zowel te ontkomen als toe te passen.

Daar was er eentje dat opgang bleef maken. In 1647 moest een Hollandse koopvaardijvloot, uit vrees voor de Duinkerkse kapers, schuil lopen in een Engelse haven. de Ruyter echter waagt het, heel alleen, door de mazen van het net te ontglippen. Hij voert een vracht ingemaakte boter, die zuur en bitterstrek is geworden. Hij doet de scheepswanden en het dek met boter insmeren. Een Duinkerkse kaper ramt hem aan. De manschap stormt op 't dek, maar de boter was zó glad, dat de aanvallers zich niet recht konden houden. Ze vielen hals over kop op elkaar. Net een algemene tuimeling op een gladdig ijsvlak. 't Was kinderspel, allen na een kortstondig gevecht, van boord te jagen.

Sinds dien tijd had de Ruyter zijn weg gemaakt en waar de Ruyter verscheen, waaide de zegevlag. In deze oorlog geleek het spel meer op een katje-durk. De landen waren welswaar in oorlog, maar men trachtte, achter de schermen, het geschil te regelen. Na een treffen dat beslissend had kunnen werken, indien men het behaalde voordeel verder had uitgebaat, was een soort van wapenstilstand ingetreden en waren bevelen en tegenbevelen oorzaak dat de strijd op zee noch oplaaiing noch drift kende.

De inzet was nochtans prachtig geweest. Op 6 Juni 1666 had de vloot van de Ruyter, met tegenwind, de kusten van Texel verlaten, om slag te leveren.

Op 10 Juni laveert de vloot ter hoogte van de Vlaamderse kust en botst, 's anderendaags, op de hele Engelse vlootkracht. Vijf en zeventig oorlogsbodems en vijf en dertig fregatten zeilden, in de namiddag, Duinkerke voorbij, om naar de Zeeuwse eilanden te stevenen. de Ruyter kruist, met vier en tachtig schepen, negen branders, twintig galjooten en enkele begeleidingsboten, tussen Nieuwpoort en Oostende Te vijf uur 's namiddags branden de kanonnen los.

't Wordt een gebulder van de andere wereld. De zeeslag woedt de nacht door. Honderd vijftig schietbussen branden onophoudelijk, hun lading los. Van Duinkerke tot Oostende trilt en zindert de kust en dondert het, gestadig, over zee. Te middernacht begint de slag in 't voordeel van de Ruyter te verlopen. 's Morgens, trachten verschillende Engelse buiten gevecht gestelde bodems, te Duinkerke schuiling te zoeken. Vijf en dertig Engelse oorlogsbodems zeilen Kales en Gravelingen voorbij, om hulp te bieden. Te laat. De hele Engelse vloot is gekelderd of vlucht verstrooid en gehavend, naar de vier windstreken.

Sindsdien gebeurde er haast niets meer. De oorlogsverrichtingen luwden stillekens uit. De onderlinge vloten kregen slechts kustbewakingsopdrachten te vervullen. Dit werkte de Ruyter op de zenuwen. Hij praamde, maanden. Hij kreeg ten slotte zijn wens. De palabers leverden geen uitslag op. Wilde de Engelsman niet horen, hij zou net dan maar voelen.

VI.

— Anker halen !

In de nacht klinkt het bevel aan boord der schepen, die in de voorste rij van de vloot, stil naast elkander gemeerd liggen. Daar trekken er nog al wat op de kabelkettingen van de ankers. De hele zeekracht ligt in opeenvolgende reeksen, op anker te wiegelen. Driftige hazewinden gelijk, die vastgebonden, wachten op 't lossen van de halsband, om weg te ijlen. 't Rammelen van kettingen ruttelt de scheepswanden langs. Er is geknars van ijzeren schakels op windassen. Ankergevaarten komen als glanzende gedrochten boven de waterspiegel. Onder 't maanlicht vallen sterrendruppels in de zwarten schoot der zee.

— Stop. Anker klaar !

(*Wordt voortgezet.*)

LECLERC

DE LEGENDARISCHE OFFICIER

Tekst van Roger [illegible]

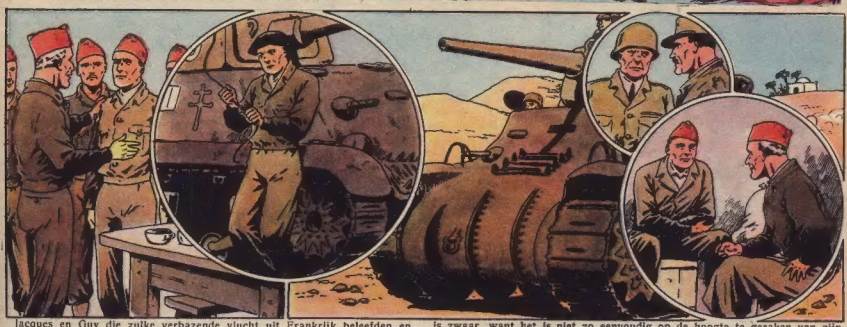

Jacques en Guy die zulke verbazende vlucht uit Frankrijk beleefden en door de « patron » op zonderlinge en tevens zo vriendelijke wijze ontvangen werden, zijn vlug ingeburgerd. Guy zal dienen bij het 1e infanterie regiment der Marokkaanse Spahis en Jacques bij het 501e gemotoriseerde. Een rode- en een zwarte muts! Nieuwe wagens en de vurige hoop weldra de Franse bodem terug te zien. Het leven is schoon! De opleidingsperiode is zwaar, want het is niet zo eenvoudig op de hoogte te geraken van zijn taak en de te bedienen wapens. Daarbij moet alles heel vlug gaan. Leclerc wil absoluut deelnemen aan de landing die nadert... Men vertelt dat bij de grote chefs der geallieerden geen rust gunt. 's Avonds in het kamp spreekt men over niets anders : *« Zou het in Marseille zijn? Of in Italië? Ik zou ook mee naar Parijs willen! »* — *« Zou 't echt waar zijn? »*

Het 2e D.B. is gereed. Dan komt het als een donderslag aan de heldere hemel : *Morgen schepen we in!* De grote schepen hebben het ruime sop gekozen en stevenen langs Gibraltar en de Azurenkust naar het Noorden. Op een schone morgen landen ze in Engeland! Wat een ontvangst! De Fransen zijn daar voor de grote strijd. Aan de andere kant van het Kanaal verwachten de Duitsers zich aan iets. Men versterkt de Atlantic-Wall en er worden pantserdivisies van Duitsland naar de kusten gezonden. De geallieerden bombarderen nu dag en nacht. De vijandelijke strijdmachten staan tussen twee vuren geklemd...

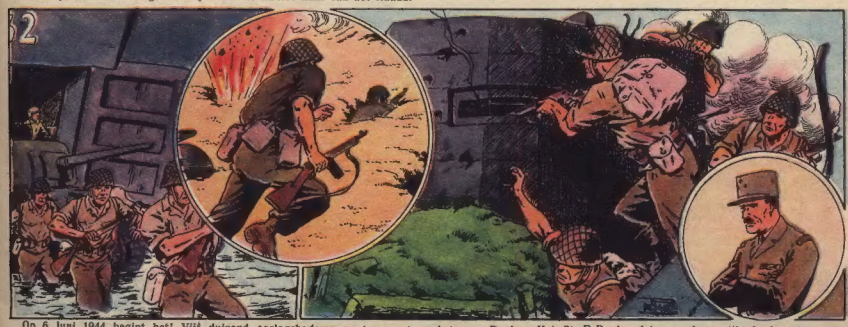

Op 6 Juni 1944 begint het! Vijf duizend oorlogsbodems en transportschepen zijn op weg naar de kusten van Normandië. Manschappen, wapens en tanks worden in een regen van vuur aan wal gezet. Engelsen en Amerikanen vechten als leeuwen en laten zich door niets afschrikken. De parachutisten vervoegen de weerstanders om samen een guerilla te ontketenen. Doch... Het 2e D.B. is niet van de partij. Leclerc kan zijn ongeduld niet meer bedwingen en zijn soldaten stampvoeten van spijt... Het schouwspel van ver mogen afzien bevalt hen niet! Maar ook voor het 2e D.B. is nog een grote taak weggelegd...

(Wordt voortgezet.)

ONZE VRIENDEN DE TIJGERS

Kuifje houdt niet veel van « Tarzan » en andere mannen die, door hun daden welke buiten en boven het alledaagse liggen, de verbeelding der jeugd prikkelen. Hij bewondert en waardeert niettemin de man die eenvoudig en dapper iedere avond zijn leven waagt om anderen een paar uren spanning en plezier te bezorgen. Zulk 'n man heeft voor ons zijn levensgeschiedenis verteld. Zet jullie oren ver open want het gaat over Gilbert Houcke, de man met de tijgers, die de Brusselse Kuifjesvrienden op onze cirkusvertoning gezien hebben.

GILBERT HOUCKE ontvangt ons in zijn loge. Hij heeft een sympathiek, openhartig gezicht en niets laat vermoeden dat hij zulk een gevaarlijk beroep uitoefent. En toch merken we het misschien wel, aan die kalme kracht die uitgaat van zijn blik, van al de trekken die stalen zenuwen en ijzeren zelfbeheersing verraden, aan de voorheid van het gebaar waarmee hij zijn woorden onderstreept. Hij staat ons bereidwillig te woord en het is uit zijn eigen mond dat we vernemen dat hij geboren werd te Grenoble, nu 4 en meer dan dertig Lenten telt en met Pasen en Pinksteren in 't circus thuis hoort.

— Mijn vader was lang artiekusdirekteur en als ik zeven jaar was, trad ik reeds op. Het bleeft me veel moeite gekost om tot vijftien maar op de schoolbanken te blijven zitten. Maast mijn studies deed ik al wat mogelijk was om artiest te worden en het was dus alles met gemakkelijk om, zoals men dit zegt, de kerk in 't midden de houden! Ik leerde koorddansen, kunsten met de paarden, klassieke dansen en ook gevaarlijke sprongen maken... Als ik me zeker voor mijn stuk voelde, trad ik voor de eerste maal op met een exotisch nummer waarvan kameelen, slangen, kangoeroes en olifanten meewerkten. Daarna heb ik in gezelschap van een professor, die met mijn opvoeding gelast was, bijna alle landen van Europa bezocht. Onze eerste reisdat ging naar Spanje, dat in alle richtingen doorkruisten. Ik heb aan dit land de herinnering bewaard van renovergooten landschappen en gemoedelijke stierdigheid... Ja, ik heb er ook enkele stierengevechten bijgewoond, maar plezierig vond ik het helemaal niet. Die ongelukkige dieren boezemden me medelijden in. Maar, op zekere dag ben ik in de arena gegaan om aan de lijve te voelen wat de matadores en de picadores doortrilt op het ogenblik dat ze het strijdperk binnen stappen.

— U spreekt veel vreemde talen ?

— Ja, vrij.

— **Wanneer hebt u de eerste schrede als dierentemmer gezet ?**

— Dat is nu zowat tien jaar geleden. Mijn vader maakte toen een tocht in Denemarken en ik had toevallig juist een geïllustreerd boek ontdekt over de avonturen van de zoon van Tarzan. Op een avond komt de regisseur ons vertellen dat mijn vader meedeelde dat de ster van de avond niet kan optreden. Ons welke rollen weet ik niet meer juist, maar in ieder geval was het een echte ramp ! Ik nam die kans waar en vroeg aan mijn vader of ik niet de plaats van die vedette zou mogen innemen als Tarzan. « Je zult zien, alles zal goed verlopen, zei ik tot mijn vader die er zeer erg gerust op scheen en de schouders ophaalde » Maar toch keek het hem nog met zo kwaad en hij zei toe. Zo ben ik dan de tonnen en had als raadgever de bijzondere temmer, Alfred Court. Mijn eerste originele optreden vond plaats te Amsterdam met twee en twintig dieren : leeuwen, tijgeren, beren, een jaguar, twee Deense doggen en twee hyena's ! Dit nummer oogstte zulk groot sukses dat het twee jaar lang op onze programma's prijkte !

— **En wanneer is u met de tijgers begonnen ?**

— In Duitsland. Een temmer overleed aan de verwondingen hem door één van zijn wilde dieren toegebracht. Ik nam deze dieren over, en het van toen af begonnen met de voorbereiding van het nummer dat u thans gezien hebt.

— **En buitengewoon was !**

— **U is wel vriendelijk !**

— **De vraag die ik u nu ga stellen is zeker overbodig maar toch... Houdt u van uw tijgers ?**

Ja, inderdaad ! Ik hou er steeds naar getracht om ze te begrijpen en te doorgronden wat er in hen omgaat. Op dit ogenblik heb ik zes tijgers. Alle zes hebben een verschillend temperament ! Bengali is ongetwijfeld de moedigste. Cesar de oudste, hij is dapper en grootmoedig. Douane heb ik zo gedoopt omdat hij binnengesmokkeld werd en een echte rebel is. Axelman heeft een dalwetje in 't lijf en ik moet er voor op mijn hoede zijn. Daisy doet me steeds denken aan een zenuwachtig, jong meisje. ...Dan is er nog Toska, m'n beste vriend, die mezens het leven gered heeft ! Ik werd aangevallen door een leeuwin maar Toska is er op gesprongen en behoede me voor haar klauwen.

— **Het temmen van dieren is zeer moeilijk en er zijn slechts weinigen die er in slagen. U hebt zich hieromtrent heel zeker een eigen mening gevormd ?**

— Ja, en wat ik daarover ga vertellen zal u als een paradox in de oren klinken. De beste waarborg voor een temmer is de schrik ! Maar dan een kalme, rustige schrik die de temmer er voor behoedt zich de machtige heerser te tonen en te veel waagstukjes uit te halen. Men moet steeds uiterst kalm zijn, want de dieren hebben een zeer fijn instinkt en voelen de minste sprongen van ons humeur onmiddellijk aan. En dan moet men een engelachtig en onuitputtelijk geduld hebben.

— **U bent dus tegenstander van ieder geweld ?**

— Absoluut ! Daarbij zijn de resultaten die men met de geweldsmethode afdwingt slechts middelmatig en de temmers vinden er heel zelden vroeg of laat de dood bij.

— **Maar, afgezien van de persoonlijke methoden en alle knepen en kunsten der dressuur, wanneer begint men in praktijk met de dieren af te richten en hen geschiedt het eigenlijk ?**

— Alle wilde dieren worden gretemd met het vernuftig gebruiken van stukken vlees. Over het algemeen begint men pas met de dieren acht tot negen maand oud zijn. Heel jonge dieren zijn te speelziek, ze plagen graag en men kan hen ongemoeid laten. Iets ernstigs valt het hoofd prenten. De duur van het africhten is moeilijk te bepalen. Ik zou zeggen zes maand, doch het kan ook veel langer zijn. Het verschilt van dier tot dier en de kunde van de temmer speelt er natuurlijk ook een grote rol in.

— **Hebt u reeds veel ongevallen gehad ?**

— Neen, niet veel, maar gelijk alle dierentemmers heb ik ook al hachelijke ogenblikken meegemaakt. Totnogtoe bleef het ergste me Goddank besparrd. Ik heb nooit wraak genomen op de dieren die me gekwetst hadden. Dat zou trouwens heel dom zijn ! Een tijger valt niet aan uit boosaardigheid, maar uit instinkt, ofwel omdat je gezicht hem eenvoudigweg niet sympathiek is.

— **En als er een klink in de kabel komt, hoe kan men een dier tot reden brengen ?**

— Indien een tijger op de temmer springt en hem op de grond smakt, blijft er maar één ding te doen : de waterslang er bijhalen en het een geweldige hoeveelheid ijskoud water over 't lijf gieten. Voor water heeft hij schrik. Het is ook mogelijk dat het dier blind is van woede en halsstarrig blijft. In dat geval is men verplicht het een kogel door de hersens te jagen. Dat is echter de hulp die van buiten af gebracht kan worden. De temmer staat soms heel alleen tegenover de blinde woedeaanval der beesten : kalm blijven en het gevaar rustig en koel onder ogen zien is het grote principe. Vooral geen brusque, zenuwachtige bewegingen maken en zeker voelen dat je de situatie meester blijft. De blik van de mens heeft over de dieren een niet te onderschatten macht. Indien het beest je neergeworpen heeft, speel dan voor schijndode ! Roer niet, beweeg geen millimeter, adem niet... Dat kan soms lang duren, maar het is de enige mogelijkheid om het er levend van af te brengen... Als je daarbij veel geluk hebt !

Ik moet jullie zeker niet zeggen welk genoegen ik beleefde aan dit onderhoud met Gilbert Houcke. Ik heb er heel wat kunnen uit leren en ik geloof dat ik in naam van al onze vrienden spreek als ik de sympathieke « Tarzan » nog veel sukses, veel geluk en... tot de volgende maal toewens !

Van alles en nog wat...

WIST JE ?

BIJGELOOF

● **Met de voortschrijdende civilisatie is het vooroudelijk bijgeloof nog niet helemaal verdwenen. Er zijn zelfs heel geleerde bollen die op dit gebied erg kinderachtig zijn. Men verteilt dat de beroemde Robert Boyle, een Engelse natuur- en scheikundige, steeds poeder van een mensenschedel op zak droeg om neusbloedingen te voorkomen.**

In sommige streken gelooft men thans nog dat een loden nagel je tegen de beten van razende honden kan beschermen, dat een koperen ring je voor hoofdpijn behoedt; dat, als je een ring draagt die gemaakt is van een nagel uit de linkerhoef van een paard, je nooit last zult hebben van tandpijn of rhumatisme en steeds geluk in het spel ! Zo'n hoefnagel als oorbel verwerkt, voorkomt breuken ! En dat is nog lang niet alles. Het geloof dat een hoefijzer geluk aanbrengt, schijnt wel algemeen gekend en verspreid, niet alleen in België maar ook in Frankrijk, Engeland, Duitsland en Italië. Men zegt soms dat alleen buitenlieden nog bijgelovig zijn, maar de stadsiul, o neen, die zijn niet zo dom! Wel, dan moeten jullie maar eens letten op de speldjes met het

magisch getal « 13 », die gedragen worden, de witte olifantjes, de zwijntjes en alle andere porte-bonheurs die op mantels steken of in de auto's aan touwtjes hengelen. Gelukkig gaat het in de grond niet meer om een eigenlijk « bijgeloof », doch veeleer om een kleine gril of zwakheid of eenvoudig het meedoen met de mode!

SMAKELIJK !

● **De poolreiziger Melville gaf een Eskimo eens een paar botten ten geschenke. Deze dankte er hartelijk voor en at ze met zijn familie plechtig op.**

VOORZICHTIG !

● **In de kom van Amazone in Zuid-Amerika, leven er heel voorzichtige slangen. Om te eten, zoeken ze steeds een plekje op dicht bij 't water. Daar leggen ze zich dan te slapen, terwijl hun eten verteert. Waarom doen ze dit ? Wel, omdat er in die streken brutale mieren leven die slapende slangen aanvallen en in geraamten veranderen, indien de slangen zich niet op tijd in 't water kunnen werpen.**

HOEVEEL KOSTTE DE NIEUWE WERELD ?

● **Jullie weten dat Kristoffel Colombus de Nieuwe Wereld ontdekte in 1492 en het de koning van Spanje was die de expeditie uitrustte.**

Sommige geschiedschrijvers beweren dat de kosten van deze ontdekkingsreis het budget van de koning van Spanje zwaar belasten. Dit is echter niet het geval, want we gaan eens kijken hoeveel het in die tijd eigenlijk kostte een hele nieuwe wereld te ontdekken. De *Santa Maria*, de *Pinta* en de *Nina* kostten in Peseta's een bedrag dat overeenstemt met 100.000 Belgische frs. (hedendaagse frs.) Men kon in de XVe eeuw drie schone zeilers kopen voor hetzelfde bedrag waarmee men zich thans een auto kan aanschaffen.

Bij zijn vertrek was Kristoffel Colombus admiraal van de vloot en ontving een soldij voor twaalf maanden aan 900 frs. per maand, de twee kapiteins trokken ieder 600 frs. per maand, de matrozen, naar gelang hun dienstgraad, van 60 tot 90 frs. in 't geheel kostten boten, uitrusting en manschappen ongeveer 350.000 Belgische frs. Men kan dus niet zeggen dat de koning van Spanje de Nieuwe Wereld te duur betaalde!

EEN VRAAGSTUK

DE BRON

● **Ik ben een bronzen leeuw. Uit mijn ogen, mijn mond en mijn rechtervoet spuit water. Mijn rechteroog kan het bekken in twee dagen vullen, mijn linkeroog in drie dagen en mijn voet in vier dagen. Met mijn mond heb ik er echter maar zes uur voor nodig. Als mijn ogen, mond en rechtervoet nu tegelijkertijd spuiten, in hoeveel tijd is het bekken dan volgelopen?**

KRUISWOORDRAADSEL

Horizontaal : 1. Torenkauw, aanlegplaats voor schepen. - 2. Mannetjesbij - Groente. - 3. Hefschroefvliegtuig. - 4. Het zitten of broeden van de kippen op de eieren. - 5. Niet uit - Schoenmakersprieem.

Vertikaal : 1. Gebouw. - 2. Stijfkop. - 3. Lage vrouwenstem (in de muziek). - 4. Been uit de borstkas. - 5. Twee medeklinkers. - 6. Dubbele klinker. - 7. Oude man. - 8. Geluidloos. - 9. Schoenmakerswerktuig. - 10. Botervat. - 11. Geluid van de ezel.

OPLOSSING KRUISWOORDRAADSEL Nr 17

Horizontaal : 1. Eb. - 2. Adie. - 3. Smeder. - 4. Telen. - 5. Erwt. - 6. Wie. - 7. Saki. - 8. Tras. - 9. Ed.

Vertikaal : 1. Ster. - 2. Steward. - 3. Amerika. - 4. Edelweis. - 5. Bidet. - 6. Een.

DE GOEDE CHOCOLADE "Côte d'Or" PRESENTEERT JULLIE :

De Lotgevallen van Mr Cotdor : WIE HERKENT MIJ NOG?

1157 1199

RICHARD LEEUWENHART

Om de figuur van Richard Leeuwenhart, de moedige, maar ook wrede prins, zijn talrijke legenden geweven, en veel dichters hebben zijn dapperheid bezongen. De wreedheden die hij beging, worden meestal niet vermeld of verbleken bij het lezen der schitterende wapenfeiten die hij op zijn aktief schreef.

Richard was de zoon van Hendrik II, koning van Engeland en van Eleonora van Guyenne. Als kind reeds blonk hij uit door zijn aanleg voor militaire oefeningen, zijn fier, heerszuchtig en opvliegend karakter en zijn onstuimig temperament. Toen hij zestien jaar oud was, kwam hij in opstand tegen het gezag van zijn vader en wou hem de troon ontnemen. Hendrik II behaalde de overwinning op het machtige leger dat door zijn zoon tegen hem gevormd had.

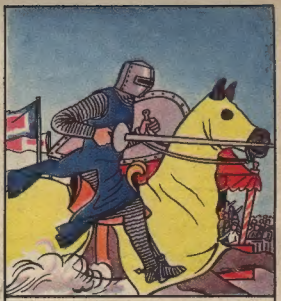

Richard trok toen naar het vasteland en schitterde in al de tornooien. Zijn vader hielp hem de opstand der barons in Aquitanië onderdrukken, doch een tijd later rebelleerde hij opnieuw tegen zijn vader en behaalde toen de overwinning. Hendrik II, die reeds bejaard was, stierf niet lang daarna. Zo werd Richard Leeuwenhart uit het huis der Plantagenets koning van Engeland en kreeg hij de kroon die hij zo vurig verlangd had.

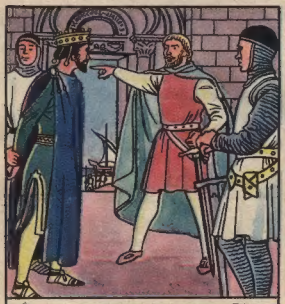

De onrustige koning besloot met Filips-August van Frankrijk deel te nemen aan een kruistocht naar het Heilig Land. Hij wilde Saladin verslaan. Richard huwde met Bérengère, dochter van de koning van Navarra en scheepte in voor Palestina, op 10 April 1191. Hij wou op Cyprus halt maken, doch de regerende vorst Isaac Comnene ontzegde hem de toegang. Richard Leeuwenhart veroverde daarop het eiland en nam de vorst gevangen.

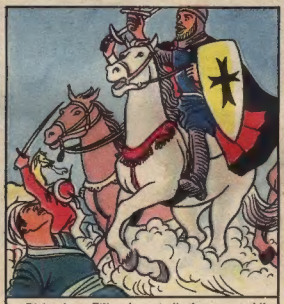

Richard en Filips-August die langs verschillende wegen gereisd hadden, ontmoeten elkaar voor de stad Acre. Zij konden het niet eens worden, en Filips-August keerde naar Frankrijk terug, terwijl Richard Leeuwenhart zijn tocht alleen voortzette. Hij wou de alleenheerser zijn en wekte daardoor de ontevredenheid van de prinsen van zijn gevolg op. In de vele gevechten gaf hij echter steeds het voorbeeld van moed en dapperheid en ook schitterende staaltjes van krijgsmanskunst.

Door de eindeloze gevechten en de hardnekkigheid van Saladin verzwakte zijn leger. Na twee vergeefse pogingen om zich meester te maken van Jerusalem, moest Richard zich terugtrekken naar Jaffa, dat opnieuw in handen van de Sarazenen was gevallen. Hij achtervolgde zijn vijand met zoveel moed dat hij hierdoor zelfs bij de Arabieren beroemdheid verwierf. Door de koorts overmand, sloot hij met Saladin een wapenstilstandsverdrag voor drie jaar.

Hij scheepte in, doch werd door een gewelddig onweer op de kust van Dalmatië geworpen. Hij trok dan door Luitsland en werd er wegens een belediging door Leopold, hertog van Oostenrijk, te Wenen gevangen gezet. Voor 60.000 pond werd hij aan keizer Hendrik VI uitgeleverd. Tijdens de afwezigheid van Richard, had zijn broer Jan zich, met de hulp van Filips-August, meester gemaakt van de troon. Hij had het gerucht verspreidt dat zijn broer dood was.

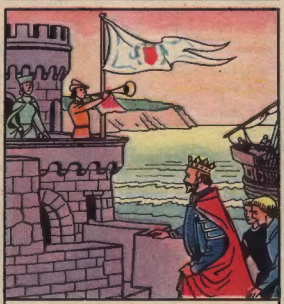

De arlstokratie legde er zich echter niet bij neer en Jan zocht zijn heil in Frankrijk. Eindelijk, in 1194, werd Richard voor honderd duizend Mark vrijgelaten. Hij kwam naar zijn vaderland terug en eiste van zijn onderdanen het losgeld dat hij moest betalen. Hij sloot vrede met zijn broeder Jan, doch beoorlogde Filips-August zonder genade.

In 1198 had de graaf van Limoges een grote schat ontdekt en Richard eiste deze als opperleenheer voor zich op. Dit werd natuurlijk geweigerd en Richard belegerde het kasteel van Chaldus. Op het ogenblik dat hij de plaats ontdekte waar de schat verborgen was, werd hij door een pijl dodelijk gewond. Hij stierf in volle strijd, heldhaftig en dapper zoals heel zijn leven geweest was. De naam « Leeuwenhart » had hij zeker verdiend.